

Post-its om naar te luisteren

Theater - Als je kijkboekjes optelt bij een luisterspel in theater, wat krijg je dan? Cinema in je hoofd, zo leert de intieme voorstelling 'Kopfki-
no FM'.

Kopfki- no FM.

Annelies Van Hullebusch
en Katharina Smets

★★★★☆

Op 8 dec in Genk (www.cminecultuurcentrum.be,
www.vincentcompany.be)

Neem nu het boekje met de gele bol.' Met dertig man zit je per twee aan een lessenaartje, onder een koptelefoon. In je bank is een archiefje opengeklapt met kijkboekjes, vergeelde foto's en brieven, suggestieve erotiek, ludieke cassette-dosjes en andere snuisterijen.

Het is de verzamelde buit die Annelies Van Hullebusch, Wanda Eyckerman en Katharina Smets overhielden aan hun verkenning van drie hoge appartementsblokken in Borgerhout. Als strandjutters laafden ze zich aan de grote en kleine histories die de onpersoonlijke hoogbouw uit de jaren zeventig nog altijd goed weet te verhullen. Ze geven die grijze façades in *Kopfki-
no FM* weer een gezicht. Vele gezichten. Vooral stemmen. Klank en beeld.

Van een overspelzaak van veertig jaar geleden vloeit hun luister-

en fluisterspel ongedwongen over naar de pronkzuchtige inhoud van een vitrinekast, of een zelf verzonnen sprookje over de bouw van de blokken. Zwijgend erfgoed gaat spreken.

Innemend monitoren Smets en Van Hullebusch al die flarden en fantasieën ter plekke door je oor, als in een radiostudio. De stapeltjes kleurrijke post-its op hun desk zeggen alles over hun aanpak: ze typeren de dramaturgie van de bijgedachte, de losse aanwijzing, het kattenbelletje, de handgeschreven tweet, de kleine anekdote. Anders dan in *Rabot* van Simon Allemeersch wordt hun appartementsblok geen metafoor voor een breder vraagstuk, eerder een opeenstapeling van sensitieve indrukken. Vele verdiepingen van spontane verwondering.

Het kabinetsstukje van *Kopfki-*

Annelies Van Hullebusch en Katharina Smets. © rr

no FM is vooral dat het zoveel insteken toch in lijn krijgt, en van radio, video en kijkliteratuur toch één theater weet te maken. Smets en Van Hullebusch verruimen de zinnen, door langs je trommelvlies een beeldscherm op te trekken in je kop.

WOUTER HILLAERT